

Mary Poppins

P.L. TRAVERS

Traducere din limba engleză

Lucian Popa

Ilustrații

Done Stan

editura rao

Capitolul unu

Vânt dinspre Răsărit

Dacă vrei să găsești aleea Cireșilor, tot ce ai de făcut este să-l întrebi pe polițistul din intersecție. Acesta își va împinge ușor cascheta într-o parte, se va scărpinga gânditor pe cap, după care îți va indica direcția cu uriașul său deget înmănușat în alb, spunând:

– Prima la dreapta, a doua la stânga, imediat dreapta și ai ajuns acolo. Bună dimineața!

Și, mai mult ca sigur, dacă nu te abați de la indicațiile lui, chiar o să ajungi acolo, exact în mijlocul aleii Cireșilor, străjuite pe o latură de case, iar pe cealaltă, de parc, în vreme ce crengile cireșilor se leagănă tocmai pe mijloc.

Dacă te afli în căutarea numărului șaptesprezece – și asta este foarte probabil, căci această carte este în întregime despre casa cu acest număr – o să-l găsești cât ai bate din palme. În primul rând, pentru că este casa cea mai mică de pe alee. Mai apoi, este singura care este cam dărăpănată și parcă nu i-ar strica o nouă zugrăveală. Dar domnul Banks, proprietarul, îi spusese doamnei Banks că putea avea fie o casă frumoasă, curată și confortabilă, fie patru copii. Dar în niciun caz pe amândouă, căci nu-și putea permite așa ceva.

După ce doamna Banks chibzuiuse o vreme asupra celor două variante, ajunsese la concluzia că își dorea mai degrabă să îi aibă pe Jane, care era cea mai mare, pe Michael, care a urmat-o, și pe John și Barbara, care erau gemeni și care erau ultimii iviți. Astfel se așezară lucrurile și așa se face că familia Banks veni să locuiască la numărul șaptesprezece, împreună cu doamna Brill, care să se ocupe de bucătărie, cu Ellen, care să pună masa, și cu Robertson Ay, care să tundă gazonul, să lustruiască tacâmurile, să dea încălțăminte cu cremă și, după cum spunea domnul Banks întotdeauna, „să irosească timpul lui și banii mei“.

Și, firește, pe lângă aceștia trei, mai era și bona Katie, care, la drept vorbind, nici măcar nu merită să fie pomenită, pentru că, în momentul despre care e vorba, ea tocmai plecase de la numărul șaptesprezece.

– Fără ca măcar să mă avertizeze în vreun fel. Ce mă fac eu acum? se văicări doamna Banks.

– Dă un anunț, draga mea, zise domnul Banks încălțându-se. Eu mi-aș dori ca și Robertson Ay să-și ia tălpașita, și tot fără preaviz, căci iar mi-a lustruit doar un pantof, iar de celălalt nici nu s-a atins. O să arăt tare șui.

– Asta nu contează câtuși de puțin, rosti doamna Banks. Dar nu mi-ai spus cum să o scot la capăt cu bona Katie.

– Nu văd cum ai putea să o scoți la capăt cu ea, din moment ce s-a făcut nevăzută, răspunse domnul Banks. Dar dacă ar fi după mine... adică vreau să spun că eu... ei bine, aș face în așa fel ca în *Gazeta de dimineață* să apară știrea că Jane, Michael, John și Barbara Banks (ca să nu o mai amintesc și pe mama lor) caută cea mai bună bonă posibilă, cu cea mai mică leafă posibilă, și asta numaidecât. Apoi aș aștepta să văd cum bonele s-ar îngrămădi la coadă în fața porții și m-aș uita chiorâș la ele, căci ar bloca circulația și m-ar obliga să-i dau

un șiling polițistului, pentru că îi fac atâtea probleme. Acum trebuie să plec. Uau, e frig ca la Polul Nord. Din ce direcție suflă vântul?

Rostind aceste cuvinte, domnul Banks scoase capul pe fereastră și aruncă o privire în josul aleii, spre casa amiralului Boom, aflată pe colț. Era cea mai impozantă casă de pe alee, iar aleea era foarte mândră de ea, căci era construită aidoma unui vapor. În grădină avea un catarg, iar pe acoperiș, o giruetă aurită, în formă de telescop.

– Aha! exclamă domnul Banks, trăgându-și capul înapoi cu mare iuțeală. Telescopul amiralului spune că vântul bate dinspre Răsărit. Așa mă gândeam și eu. Frigul mi-a pătruns până la oase. O să îmbrac două pardesie.

După aceea își sărută distrat soția pe nas, într-o parte, le făcu copiilor cu mâna și se îndreptă spre centrul orașului. Acesta era locul unde domnul Banks se ducea zi de zi – cu excepția duminicilor, firește, și a sărbătorilor legale. Acolo stătea tot timpul într-un fotoliu mare, în fața unui birou la fel de impresionant, și făcea bani. Trudea cât era ziua de lungă, socotind firfirici, șilingi și jumătăți de coroană, iar seara venea acasă cu banii, ducându-i într-o mică servietă de culoare neagră. Uneori le dădea niște mărunțiș lui Jane și lui Michael, pentru pușculițele lor, iar atunci când nu izbutea să pună nimic deoparte, spunea: „Banca a intrat în faliment“, și atunci ei știau că în ziua cu pricina nu făcuse prea mulți bani.

Prin urmare, domnul Banks își luă servieta lui neagră și plecă, iar doamna Banks se duse în salon și își petrecu acolo întreaga zi scriind scrisori pentru ziare și implorându-le să-i trimită neîntârziat o bonă, căci o aștepta cu sufletul la gură. La etaj, în camera copiilor, Jane și Michael se zgâiau pe fereastră, întrebându-se cine avea să vină. Erau bucuroși că bona Katie își luase tălpășița, căci nu o plăcuseră niciodată.

Era bătrână și grasă și mirosea a zeamă de orz. Oricine, se gândeau ei, ar fi mai bun decât bona Katie – dacă nu chiar cu mult mai bun.

Atunci când după-amiaza prinse să se stingă în spatele parcului, doamna Brill și Ellen veniră să le dea să mănânce și să le facă baie gemenilor. După masă, Jane și Michael se așezară din nou la fereastră, pândindu-l pe domnul Banks, care trebuia să se întoarcă acasă, și ascultând șuieratul vântului de Răsărit, care sufla printre crengile golașe ale cireșilor de pe alee. Copacii, care se unduiau și se plecau în lumina asfințitului, păreau că și-au ieșit din minți și că dansează cu rădăcinile scoase din pământ.

– Iată-l! exclamă dintr-odată Michael, arătând cu degetul spre o umbră care se ciocni cu putere de poartă.

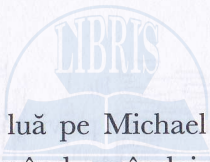
Jane se holbă prin întunericul tot mai des.

– Nu e tati, spuse ea. E altcineva.

Apoi silueta, luptându-se cu vântul și plecându-se în bătaia lui, ridică zăvorul porții, iar copiii își dădură seama că era o femeie, care își ținea pălăria cu o mână, ducând o geantă în cealaltă. Privind mai cu luare-aminte, Jane și Michael văzură petrecându-se un lucru straniu. De îndată ce silueta ajunse de cealaltă parte a porții, vântul păru să o salte în aer și să o poarte în zbor spre casă. Era ca și cum vântul ar fi purtat-o pe aripile sale până la poartă, ar fi așteptat să o deschidă, ridicând-o apoi și purtând-o prin văzduh, cu geantă cu tot, până la ușa din față. Copiii, care priveau ce se petrecea, auziră un zgomot puternic și, în timp ce silueta ateriză, întreaga casă se cutremură.

– Tare ciudat! Nnicând n-am mai văzut una ca asta, spuse Michael.

– Să mergem și să vedem cine e! zise Jane.

Îl luă pe Michael de mână și îl smulse de la fereastră, traversând amândoi camera copiilor și ieșind pe palierul scării. De acolo observau întotdeauna foarte bine tot ceea ce se întâmpla în holul de la intrare.

Deodată o zăriră pe mama lor ieșind din salon, urmată de un oaspete. Jane și Michael văzură că nou-venita avea un păr negru și lucios – „ca o păpușă de lemn olandeză“, rosti Jane, în șoaptă. Era slabă, cu mâini și picioare lungi, și cu niște ochi mici, albaștri și sfredelitori.

– O să vezi că sunt niște copii foarte drăguți, spunea doamna Banks.

Michael o înghionti pe Jane cu cotul în coaste.

– Și nu o să te necăjească câtuși de puțin, adăugă doamna Banks, nu tocmai sigură pe vorbele sale, de parcă nici ea nu credea ce spune.

O auziră pe musafiră pufnind, ca și cum nici ea nu ar fi pus preț pe acele vorbe.

– Acum, în privința recomandărilor... continuă doamna Banks.

– O, eu mi-am făcut o regulă din a nu face niciodată recomandări, rosti cealaltă apăsât.

Doamna Banks tresări.

– Dar am crezut că așa se obișnuiește, spuse ea. Vreau să spun că... înțelesesem că așa se procedează întotdeauna.

– O idee complet ieșită din uz, după părerea mea, auziră Jane și Michael rostind glasul cel aspru. Foarte demodată. Foarte învechită, cum ați putea spune dumneavoastră.

Acum, dacă exista un lucru pe care doamna Banks nu-l înghițea cu niciun chip, era acela de a fi considerată demodată. Pur și simplu nu putea suporta așa ceva. Așa că rosti repede:

– Prea bine. Nu o să ne facem griji în această privință. Am întrebat doar așa, într-o doară, firește, în cazul în care ți-ar fi fost de folos dumitale. Camera copiilor este la etaj.

O conduse pe vizitatoare spre scară, turuind neîncetat, fără să-și tragă sufletul nici măcar o clipă. Din această pricină, doamna Banks nu băgă de seamă ce se petrecea în spatele ei, dar Jane și Michael, care le urmăreau de sus, puteau vedea foarte limpede ce lucru extraordinar făcea acum musafira.

Fără îndoială că o urma pe doamna Banks pe trepte în sus, dar nu în mod obișnuit. Ducându-și geanta în mână, ea aluneca plină de grație pe balustradă *în sus*, ajungând la etaj în același timp cu doamna Banks. Un asemenea lucru – Jane și Michael știau prea bine –, nu mai fusese făcut de nimeni, nicidecum, până atunci. La vale, da, firește, o făcuseră chiar și ei, nu de puține ori. Dar în sus – niciodată! Se zgâiră curioși la strania musafiră.

– Ei bine, atunci ne-am înțeles, rosti mama copiilor, oftând ușurată.

– Chiar așa. Atâta vreme cât *eu* am să fiu mulțumită, spuse cealaltă, ștergându-și nasul cu o uriașă batistă cu buline roșii și albe.

– Ei, copii, spuse doamna Banks, observându-i dintr-odată, ce faceți voi aici? Dânsa este noua voastră bună, Mary Poppins. Jane, Michael, salutați-o! Și aceștia, continuă ea, arătând cu mâna spre copiii din pătuțuri, sunt gemenii.

Mary Poppins se uită la ei, plimbându-și privirea de la unul la altul, ca și cum ar fi vrut să se hotărăscă dacă îi sunt pe plac au ba.

– Îți suntem pe plac? întrebă Michael.

– Michael, nu te obrăznic! spuse mama lui.

